

SURÂSUL TĂCERII

Ediție îngrijită de Elena Curicheru-Vatamanu

Colecția OPERA OMNIA

CUPRINS

ION VATAMANU – O PO(I)ETICĂ A “SUFLETULUI”	5
GENEALOGIE	11
SALCIE LA CĂPĂTÂI	12
DRAGOSTE	13
UMBRĂ PE CÂMPURI	14
ÎNFRUNTÂND NESFÂRȘITUL	15
CÂNTEC DE MUGURI	16
FLORILE DE ASTĂ VARĂ	17
UN CÂNTEC CÂT VIAȚA	18
APUS DE SOARE	20
FRUMOASĂ ZI	21
STEJARII	22
PARTEA MEA DE BASM	23
CÂNTEC	24
CĂTRE ZBORUL PĂSĂRII	25
FLORI DE CAIS	26
A FI CINSTIT	27
DE AUGUST	28
PUNCT	29
NU VOI	30
CU CHIPUL PALID, SFÂNT LA SUFLET	31
BASM	32
MOLDOVĂ, MĂRGEA DE FOC	35
SĂ CÂNTĂM, MAMĂ	37
PĂDURE	38
LĂSAȚI UN COPAC	39
PLOILE TALE, MOLDOVĂ	40
SUFLETUL CE-L AM	41
AERUL CÂT ESTE	42
SIMPLU	43
CREDINȚĂ	44
ARTA LUMINII	45
PATRIE	46
PĂMÂNTUL	47

ȚĂRANII.....	48
REFRENUL PRIMĂVERII.....	49
LĂSTARI ÎN AMURG.....	50
RÂU FRUMOS CA UN COPIL.....	51
VERDELE POETULUI.....	52
BĂTRÂNUL ȘI ȚARA LUI.....	53
DUMINICĂ LA ȚARĂ.....	54
CINSTEA MEA.....	56
VERBELE VERDELUI.....	57
CHIPUL BAȘTINEI.....	58
FLORI DE NEMURIRE.....	59
MĂSURA LINIȘTII.....	60
CU NEODIHNĂ.....	61
ÎNĂLȚIMILE IUBIRII.....	62
LA MIJLOCUL IERBII.....	64
O, MAMĂ, OCHII TĂI.....	66
TOAMNA LA CODRU.....	67
PRECUM MI-I CÂNTAREA.....	68
CUVINTELE.....	69
CĂTRE ZBORUL PĂSĂRII.....	70
LA TINE, ȚARĂ.....	71
INSCRIȚIE.....	72
CU BUCURIA TA.....	73
CULTUL PĂMÂNTULUI.....	74
GRAIUL DIN TEI.....	75
CU-NTÂIA FRUNZĂ DE TOAMNĂ.....	76
ÎN DOI CU LUNA.....	77
IDEAL.....	78
CUVINTELE LIMBII ROMÂNE.....	80
PĂMÂNTUL POETULUI.....	82
* * * Nu e pe lume mai grea necredință..	83
CHIP PE CREANGĂ DE ARGINT.....	84
DRAGOSTEA DE MAMĂ.....	86
PESTE MÂINILE-AMÂNDOUĂ.....	87
DE ZIUA FRUNZEI.....	89
ȘI-AM ZIS FRUNZĂ.....	91
LA SOSIREA FRUNZEI.....	92
CONTINUARE CU FRUNZE.....	93
TORȚE CU FRUNZE.....	94

AMFORĂ CU FRUNZE	95
PALATE DE FRUNZE	96
DE ZIUA FRUNZEI.....	97
VEȘNICIA FRUNZEI	98
PÂNZĂ DE FRUNZE ȘI ÎNDESITELE APE	99
ÎNVIEREA FRUNZELOR ȘI MIEII.....	100
FRUNZĂ DE SOC.....	101
ÎNGÂNDURARE CU FRUNZE	102
ÎNTORCÂNDU-NE ACASĂ	103
STARE CU FRUNZE	104
ÎNFRUNZIREA CÂMPURILOR.....	105
ÎNTINDERE CU FRUNZE	106
STATUI DE FRUNZE.....	107
LA CASA DE FRUNZE.....	108
IZVOARE CU FRUNZE	109
MONUMENTAL FINAL CU FRUNZE.....	110
ALBE PICĂTURI DE FRUNZE	111
 A DOUA LUMINĂ	 113
MAMA.....	115
POVESTEA SOARELUI, POVESTITĂ DE TOȚI	117
LOGODNĂ.....	118
PLOILE OMULUI.....	119
GRÂU PÂNĂ LA BRÂU	120
OCHI DE MONUMENT	121
SE DUC COCORII	122
A FĂURI.....	123
MOMENTUL IULIE	124
VIRTUTE.....	125
LAUDĂ GRÂULUI.....	126
LOGOS	128
PORTRETUL PRIN NOAPTE.....	129
BUNICA	130
CÂNTARUL.....	131
NUCARI	132
A DOUA LUMINĂ	133
 SECUNDE CU MUNȚI	 134
 RĂSCOALĂ CONTRA MORTII	 139
CÂND NU-MI AJUNGE.....	141

PLUTESC ÎN OCHII MEI PLANETE.....	142
PE UNDE VEȘNIC RĂTĂCESC.....	143
TE-AM ALES DIN MÂINE, TE-AM ALES DIN IERI... ..	144
O, SUNT ȘI CÂT MAI SUNT.....	145
PRIVIRI FIERBINȚI ȘI PREȚUL UNEI VIETI... ..	146
CE AM AVUT MAI SCUMP, CE VOI AVEA... ..	147
IAR DINCOLO DE TINE ȘI DE MINE... ..	148
AȘ VREA SĂ ȘTIU CUM MAI ARĂȚI ACUM.....	149
 CU NEODIHNĂ.....	 151
COCORII.....	153
UN MUGURE ȘI TU.....	154
VOCEA DE PLOAIE A COPILĂRIEI.....	155
LA TINE S-AJUNG.....	156
ARTĂ ȘI DESTIN.....	157
SĂ MĂ CHEMAȚI SĂ VĂ CÂNT.....	158
GÂND.....	160
ÎNCETE RITMURI.....	161
DESCHISE SĂRBĂTORI.....	162
NOAPTEA, FLORILE.....	163
* * *Un vultur deasupra-mi zbura.....	164
CHIPUL DIN FULGI.....	165
DEPARTE ÎN TOAMNĂ.....	166
 INTERES DE SPAȚIU.....	 167
DELTA.....	169
DE STÂNCĂ.....	170
UN SUFLET PE COPERTĂ.....	171
CIUTA ȘI STEJARII.....	172
BOLNAVII DE POEME.....	173
SUFLARE.....	174
NIMIC NU-I ZERO.....	175
STARE DE MUNCĂ.....	176
STÂLPUL DIN OGLINDĂ.....	177
COTIDIAN.....	178
INTERES DE SPAȚIU.....	179
LA SFÂNTA GURĂ A MAMEI.....	180
AUTOLOGIE.....	181
E UN SFÂRȘIT DE SECOL.....	182

ATÂT DE MULT AL PĂMÂNTULUI.....	183
SĂ FII TÂNĂR.....	185
POEZIA	186
GRAI MATERN.....	187
CĂLUȚII DE HÂRTIE.....	189
NU INVENTAȚI METAFORE.....	190
* * * E rănit cuvântul nostru.....	192
SCRIITOR BASARABEAN	194
ÎNCEP O ZI, ÎNCHEI O NOAPTE	196
* * * Fără milă-i lenevia.....	197
UN POPOR DE FELUL NOSTRU	198
* * * Să te sărut... Furtuna... ..	200
GHEORGHE ASACHI.....	201
* * * Nu cerși. Ce nu-i al tău.....	203
* * * Sper la geniul unei măhuri	204
CE VOR SCRIITORII?	205
MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ	207
* * * Cât n-am scos din țară hoții	208
MIHAI EMINESCU, 1989	209
LIBERTATE.....	213
ȘTEFAN CEL MARE ȘI SFÂNT	215
BALADE DE PE DOUĂ MARGINI DE RĂZBOI.....	217
COROANA DE PLOP.....	219
LA CASA LISANDROAIE.....	220
OMUL DIN PLAI.....	222
TUDORA.....	224
AI, TU, LUNCĂ DE IUBIRE.....	227
FOTEA-MUZICANTUL	229
DĂRUȚA.....	231
PĂDURARUL	233
BALADA CÂNEPEI.....	237
TAURUL	241
FLOARE DE SALCÂM	244
DOMNICA.....	246
DE IEPURE	249
CEAS STRICAT.....	252
OUL DE PRIVIGHETOARE	253
NOI.....	255
DE OM BUN	257

ANDRII COSTIN	259
SCRISOAREA	261
BALADA AERULUI	265
ÎNTOARCEREA ACASĂ	266
IACOB	268
DRĂGAICA	271
POEME	277
PASĂRE EU	279
CUVINTE DE CRETĂ	289
MATERN LA BUCOVINA	320
POSTUME	333
* * * Scriu poeții, râd și plâng	335
* * * Dar e fagul ca și mine	337
* * * Ce modern mă cântă cucul	338
* * * Eu îți propun un suflet arzător	339
* * * Pe-un fir de-o lacrimă se scurge-o zi	340
ÎNTREBĂRI	341
* * * Să nu te plângi	342
POEZIE	343
AȘA DE TINERI	344
REFERINȚE	345
ION VATAMANU	352

ION VATAMANU – O PO(IDE)TICĂ A “SUFLETULUI”

Poezia este, în cazul lui Ion Vatamanu, rostire esențială – heideggeriană – a Ființei, și totodată rostire esențială – barthesiană – despre poezia însăși, poetul fiind chemat, de daimonionul său lăuntric în primul rând, să înțeleagă *ce este* poezia, apropiindu-se de *ființa* ei, de statutul ei ontologic. Cele două ființe convorbesc printr-o conștiință a unității, printr-o coborâre în sine și printr-o coborâre în forul intim al poeziei, căci are și ea unul.

Drumurile de pădure ale filosofului și Luminișul (*Lichtung*-ul) se dublează, se complică; ele se întrerup acum mai des, amânând epifania ființei, care e și epifania poeziei.

Zona de lumini și umbre se extinde, intensificând căutările și sporind senzația incertitudinii, a orbecăirii. A scrie, pentru Ion Vatamanu, înseamnă și a medita asupra a ceea ce se întâmplă cu poetul în actul poetic. „Propriu-zis, poezia se naște într-o clipă dramatică, când poetul se împiedică de el însuși, se împiedică de sine însuși. Când se oprește parcă”, notează el în eseul *Reflectând asupra creației*.

Amintindu-și de îndemnul lui Goethe „Oprește-te, clipă, ești atât de frumoasă!” și de mărturisirea lui Walt Whitman că într-o dimineață de vară a înțeles că sufletul îi este înrudit cu sine, miezul întregului univers fiind dragostea, poetul nostru înțelege necesitatea stării de liniște, de fuziune ontică a momentului dramatic cu unul de eliberare lirică, de liniștire și armonizare a sufletului, de inspirație a gândirii, de apropiere de cuvintele cele mai potrivite. „Se obține, la drept vorbind, o înrudire a sufletului cu expresia gândirii. Abia aici poetul, ca o retrospectivă a dramei sale, poate retrospectiva cea mai imediată, începe a se clarifica sau, mai degrabă, a se liniști prin

cuvinte în propria viziune. Cuvintele, prin urmare, joacă un rol secundar, ele se află mereu prin apropiere, se fac puse la îndemâna îndemnului de a se exprima, vin în echilibru cu starea poetică."

Liniștea aceasta, sinonimă cu tăcerea râvnită de moderni, nu apare ca o stare absolută, de **otium** câmpenesc, de **catharsis** antic sau de **lichtung** al epifaniei. Este o liniște în care nu s-au stins ecourile durerii. Nu cumva liniștea e chiar o proiecție a suferinței?

Bineînțeles că da. Apare, în reflecțiile poetului, sintagma dialecticității **liniștea dramatică**, semn adevăritor că nu e vorba de o liniște absolut ideală: „Anume liniștea dramatică a talentului alege numărul și varietatea necesară de cuvinte, în clipa când toate regiunile sufletului dor, au încă proaspătă durerea”.

Iluzia obținerii liniștii ideale se spulberă, poetul vorbind în continuare despre existența unor **centre** ale ființei, de care se împiedică. Nu de un centru, ci de centre ale unui suflet împrăștiat în întregul corp. Survine descumpănirea de ordin ființial: „E destul o mică adiere de vânt ca poetul să se înceapă a clătina, asemenea copacilor care-și clatină ramurile în clipa înmuguririi. E destul un singur strop de ploaie ca sufletul poetului să se umple de ploi. Poetul mereu tremură, asemenea copilului care trece desculț prin timpuria dimineată de toamnă. Până și degetele mâinii care țin creionul pe hârtie, până și ele se umplu de un tremur al fericirii dramatice”. „Drama poetului în liniștea ei deplină se afundă în drama scrisului său”, mai adaugă el în contextul logic al reflecțiilor.

Am recitat cele trei volume de sinteză ale poetului aplicând anume această grilă a **liniștii dramatice**, care ne relevă rațiunea febrilității lui reformatoare: el nu caută atât forme diverse de exprimare (maniere, stiluri, formule; „contururi”, „monologuri”, „cuvinte de cretă”, „portrete ale trăirii” în chiar termenii lui), ci singura formă - ideală, adevărată, în totul

consunătoare acordării armonioase a sufletului – cu „expresia gândirii”.

Citind retrospectiv, poezie cu poezie, ciclu cu ciclu, volum cu volum, găsim referințe la **suflet**, dându-ne seama că, în contact cu ceea ce se întâmplă în jur, când privighetoarea cânta plumb, cu mișcările naturii, cu acea mirifică „dimineață a mărului” cu „secundele cu munți”, cu graba timpului, cu destinul însuși, cu seismele naturale și sociale, cu tot de ce se „împiedică” poetul, el face să vibreze un centru al ființei sale.

El laudă **ființa de grâu**, își descoperă „însetatul meu suflet – / înfrunzit / ca și câmpul” vorbește de „sufletul nostru atât de fierbinte în cadrul erotic, contemplă valul care „s-a pornit cu suflet de mare”, pornește „cu sufletul la țară / La casa care m-a născut”, se surprinde constatând „că omu-n suflet are metal, și foc, și gheață, / Și-l domnesc prea tare pofteli de viață”, observă, de asemenea, că „parcă mort e și sufletul pietrei / De-o-ndelungă și dureroasă uitare”; își face o schiță de portret în care mărturisește „că își scoate din sufle spinul” („Ca să nu rog cumva iertare”): este uimit de amurgul care va aduce noaptea cu pământul „să-și răcorească sufletul / pe razele lunii”; cântă, chemând o oră a păsării când „cuvântul în suflet se urcă, / în frunză – o clipă de târzie”; observă că „între copii mi-i sufletul mai blând”; sesizează într-o miniatură că „verdeea mea stea în ierbi a căzut. Ca sufletul pe o mare verde...” și ca în zor când se va începe cositul și ierburile vor cădea; sub coasă: „Brazde de foc verde / Pe-un suflet de stea luminoasă ...”; desprinde într-un peisaj inundat de lăstari de viță-de-vie că „sufletul e o viță-de-vie”; primăvara are senzația că „sufletul meu zboară”; la fel desface aripile „în suflet pentru țară”; noaptea, la văzul florilor, se scutură de „sufletul adânc și gândul mai frumos”; odată cu sărbătorile „își deschide sufletul”: intonează un cântec cu trei fete care sunt ca trei suflete; altă dată cântă un cântec buneilor, mamei și tatei, apoi iubitei, care-i „un cântec al sufletului”; recunoaște că și-a

„topit sufletu-n flori”; „uitarea părinților” produce senzația că „în suflet crește putredă mlaștina”; vara i se pare că „scânteie, o, galben / Suflet sonor, / Ca nukul în frunză, / Mai mult trecător”; „la ceasul dimineții-n are sună / Talanga oilor în ierbi fără păcat” simte că „mi-e sufletul un foc nestrecurat / Pe pânzele întinse ale vieții”; într-un peisaj de august are senzația că „sufletul mi-e așa de deschis”.

Poetul întrevede în toate niște manifestări le *sufletului*, conceput, ca în toate credințele și în poetica romantică, drept un principiu suprem al vieții, drept un centru energetic. El este suflu atotcuprinzător; este „factorul” organic unificator ce imprimă firii o unitate antropomorfică.

Ceea ce își propune Ion Vatamanu e să configureze un **portret al sufletului**, așa cum își propunea Nietzsche în corespondență cu prietenii săi. Or, acesta nu poate fi obținut decât din înseși deschiderile / închiderile sufletului, din clipele liniștii-dramatice, din vibrațiile fine ale centrilor care se produc atunci când se „împiedică” poetul în șinele său.

Perspectiva animistă a viziunii presupune și o retrospectivă a trăirilor de altădată, dar și o viziune introspectivă, poetul coborând în zonele („regiuni”, zice el) mai ascunse ale ființei, care se asociază, după cum spuneam, și o intenție prospectivă „de cercetare” a bogăției ascunse, „miniere” a poeziei.

Ce s-a întâmplat în creațiile mai târzii ale lui Ion Vatamanu?

El a recurs la o structurare ciclică, laitmotivică, rapsodică a viziunilor sale, își pune, acum, clipele **liniștit-dramatice** pe o **scară mobilă**, care în reprezentările arhaice semnifică ascensiunalitatea, valorizarea și comunicarea între diferite nivele.

Pe spații poematice întinse poetul adună, în contrapunct, momentele sufletești: „Nu mai răătăcește sufletul meu, nu mai răătăcește, / Dimpotrivă mă adun, mă adun”, afirmă în **Vara râurilor repezi**, alcătuit din 71 de secvențe în care

e evocată, pe un ton sentimental-baladesc, casa părintească. Și aici sufletul e îndemnat să **adune** toate trăirile într-un Tot: „Hai, suflete, supune-te iarăși / nestinsei iubiri. / Încearcă-te iarăși într-o legănare de frunze. / Adună-te iarăși în pieptul care te află. / Închipuie-te iarăși fericit. // Hai, suflete, găsește-te iarăși. / Află soarele tău / și fă din zăpezi / zbucium de ape, / lacuri limpezi, / mări răzlețite, / pomi înfloriți/și verzi pajiști/verzi pajiști”.

În **Mărturii și pedeapsă** sufletul poetului apare ocultat, închis într-un cerc al obstacolelor și încercărilor destinale. De la altitudinea vârstei care „dă glas” se pun întrebări „nedreptății ce-a fost s-o-nsoțească mereu”, poetul recunoscând, cu amărăciune, că „Peste ani am văzut niște scânteii umede / Ce n-au încălzit niciodată sufletul meu”.

Poemul este un strigăt existențial, o diatribă împotriva celor ce au furat sufletul poetului, scrisă „cu o flacără fierbinte”, celor care i-au făcut „viața ca-n cimitir”, a celor care i-au bătut țințe drept în palme și i-au pus spini pe frunte, crucificându-l ca pe un nou Christos. Omul operează cu tușe satirice și cu mijloace pamfletare violente: „Amatori la valul vremii, / Ei ca valul mi se par, / Fluturi de o zi și-atât, / Depun ouă și dispar”; „Din neștiință, cred, li s-a pierdut vederea / Și aripi le-au crescut și gheare pe sub cioc, / Dar poate nici nu-s corbi, ci umbre de cădere / într-o pedeapsă a lor cu jertfa la un loc”. Este, sub formă de invectivă, poemul/balada unui poet cu un destin vitreg în vremuri vitrege când potențaii zilei se credeau nemuritori ca și domnii Golovliov ai lui Saltâkov-Șcedrin și credeau că-și creează „o sărbătoare permanentă”.

Mijloacele de satirizare nefăcând parte din apanajul său imaginar, se limitează la o mărturisire ardentă, în care păcatelor lor capitale li se adaugă singurul păcat al poetului, acela „de a-i fi cunoscut”.

Nietzsche prevenea cititorul, la începutul lui **Ecce Homo**: „Cel care știe să respire atmosfera ce-mi umple opera știe că e o atmosferă a înălțimilor, că aerul aici este rece. Trebuie să fii

creat pentru această atmosferă, altminteri riști să răcești. Ghețurile se află în apropiere, singurătatea este uriașă – dar priviți cu câtă liniște se odihnește totul în lumină! Priviți cât de liber respira aici! Câte lucruri simți sub tine!”

Mutatis mutandis, pe cel care e dispus să respire atmosfera ce-i domină opera, Ion Vatamanu îl avertizează: aerul aici este cald, totul se odihnește în lumină și în liniște, care, valorizând durerea, generează creația, libertatea – libertatea sufletului – este deplină; lucrurile pe care le simți sub tine sunt lucruri ale divinității și naturii în care e întrupată: înmugurirea și rodirea, cântarea păsării în fiecare lucru, maternitatea și graiul matern, dragostea cu acel memorabil adagiu „altă iubire nu este”.

Acad. Mihai CIMPOI,
24 aprilie 2012

GENEALOGIE

Ai auzit de tatăl meu, de mama și de mine?

Noi din strămoși venim albine.

Pământu-i floarea noastră dulce,

Nectarul lui ne e destinul,

Deșertul și deplinul,

Cocoara ce ne duce...

Ai auzit de tatăl meu, de mama și de mine?

Când pleacă doi, unul rămâne,

Că din strămoși venim albine,

Iar cel de azi cu cel de mâine,

Când aminte și-or aduce,

Pe-o margine de câmp în vară:

„Pământul – floarea noastră dulce”,

Or șopti a câta oară!

Ai auzit de tatăl meu, de mama și de mine?

Noi din strămoși venim albine.

Când pleacă unul, rămân doi,

Și-n floare se-ntâlnesc apoi,

Mireasă – ea, el – Mire,

Și-așa de tineri mi-i aduce

Pământul – floarea noastră dulce...

SALCIE LA CĂPĂTÂI

M-am oprit în preajma unei sălcii
Și-am stat așa un timp.
Salcia gândea.
În felul frunzei lungi cu stare verticală
Și miile de mlăzi ce-n aer pendulau
Vedeam, dezvoltându-se, gândirea.
Anume gândul ireal, acel care visează.
Altfel cum se explică că-n unduirea apei
Salcia reflectă chip curat de dragoste?
Dar dragostea e gânditoare...
Și seamănă privirii verzi,
Cu care salcia mereu se uită-n ape,
Cătând un regretat la fel de ireal...
Altfel cum se explică faptul frunzei
De-a semăna c-o lacrimă, c-un dor –
Acestea, însă, sunt gândire pură...
Stând în preajma salciei,
Mi-am zis într-un târziu:
– Fiecare om ar trebui să aibă-n casa lui
O salcie la căpătâi...

DRAGOSTE

Dragostea nu s-aude când o întrebi,
Că-i soare risipit prin ierbi.
De dragoste, ca de leac,
Tremură crinii pe lac.

Dragostea, dacă te uiți, nu se vede
Cum leagănă-n ochi o frunză verde.
De dragoste-ncet și senin
Gura s-amestecă cu pelin.

Dragostea, dacă o ceri, se răzbună,
Ca stricată o minte nebună,
Că piatra ce-n munte a stat
De dragoste s-a sfărâmat.

De dragoste cuvântul în piept
Se izbește, se face drept,
Precum aseară o stea
S-a izbit cu lumina sa
De inima mea
Ce parcă nu mai iubea.

UMBRĂ PE CÂMPURI

Eu însumi m-am speriat de mine!
Așa de-mpietrită mi-era fața!
Sub cămașă-mi vorbea
Sufletul prin niște semne,
Pe care nimeni nu le cunoștea.
O, prietene, eu însumi m-am speriat de mine!
De-acolo, de pe vârful stâncii,
Când umbra mea se lăsa peste vale,
Am văzut doi țărani:
Erau tata și mama,
Umbra mea o duceau în spate
S-o-mprăștie
Pe câmpuri...

ÎNFRUNTÂND NESFÂRȘITUL

Înconjurați de iarbă, la mijloc de șes,
Ca-n marea verde, două pânze albe,
Săltând ușor pe vânt și ape,
Treceam îngândurați, vorbind de iarba aceasta,
Căreia nu-i știm sfârșitul.
De fapt, vorbeam de noi,
De două pânze albe, care fără urme
Se pierd pe-ntinsul verde
Și cale înapoi nu au.
Da, vorbeam de noi, căci, drumul înapoi
Uitându-l, ne rămânea
Să trecem nesfârșitul verde,
Să-l trecem, înfruntând...
De fapt, vorbeam de noi,
De două pânze, lopătând
În marea verde-a ierbilor din jur...

CÂNTEC DE MUGURI

Între munți bat clopotele lunii,
Cu lună alunecă-n flori primăvara,
Alunecă-n ochii mei de alună...

Cuvintele-ncep cu mugurii lor,
Dau în căpușă tăcerile,
De parcă mă urc pe pîscul înalt
Să liniștesc un clopot al lunii...

Am început să visez stânci goale,
Briză de mare,
Vântul nu mă mai poate sufla,
Mă lasă să cresc,
Să-mi duc rădăcinile până-n inima străbunilor.
Ca să fac drum din flori scuturate...

Mai bat între munți clopotele lunii,
Cu lună alunecă-n mine primăvara,
Alunecă-n ochii mei de alună...

A sosit timpul unui cântec
De muguri...

FLORILE DE ASTĂ VARĂ

Florile de astă vară s-au uscat,
De parcă o față bătrână pe ele a picat,
Însă culoarea lor a rămas, precum rămâne
Tinerețea și zbuciumul în mine.

S-au uscat doar petalele,
Cum se usucă grele metalele,
Cum se usucă stâncile departe
În munte pe creste înalte.

A rămas iubirea noastră neuscată,
Chipul tânăr de altă dată,
Iar ca s-o văd, iubito, mai bine,
Dau florile la o parte și mă uit la tine.